

SZÜKSÉG VAN SZENTSÉGRE AHHOZ, HOGY BEMEHESSÜNK ISTEN ORSZÁGÁBA?

SZABADOS ÁDÁM

Az Újszövetség számos helyen tanítja, hogy szent élet nélkül nem mehetünk be Isten országába. „Törekedjetez mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat.” (Zsid 12,14) „Vagy nem tudjátok, hogy igazságtalanok nem örökölhetik Isten országát? Ne tévelyegjetez: sem paráznák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem bujálkodók, sem fajtalanok, sem tolvajok, sem nyerészkedők, sem részegesek, sem rágalmozók, sem harácsolók nem fogják örökölni Isten országát.” (1Kor 6,9-10) „A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás; irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók. Ezekről előre megmondom nektez, amint már korábban is mondtam, akik ilyeneket cselekszenek, nem örökliz Isten országát.” (Gal 5,19-21) „Ellenben paráznaság, bármiféle tisztátalanság vagy nyerészkedés még szóba se kerüljön közöttetek, ahogyan ez szentekhez méltó; se szemérmertlenség, se ostoba beszéd vagy kétértelműség: ami nem illik, hanem inkább a hálaadás. Hiszen jól tudjátok, hogy egyetlen paráznának, tisztátalannak vagy nyerészkedőnek, azaz bálványimádónak sincs öröksége a Krisztus és az Isten országában.” (Ef 5,3-5). Lásd még: Jn 8,31; Róm 8,13; Jak 2,14-26; 1Jn 2,3-6; 3,6-10.14; 4,20.

Az Újszövetség számos helyen tanítja, hogy nem a szent életünk, hanem Krisztus igazsága miatt mehetünk be Isten országába. „Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.” (Ef 2,8-9) „Mert nincs különbség: mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének. Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által.” (Róm 3,22-24) „Hiszen azt tartjuk, hogy hit által igazul meg az ember, a törvény cselekvésétől függetlenül.” (Róm 3,28) „Aki fáradozik, annak a bért nem kegyelemből számítják, hanem azért, mert tartoznak vele. Aki pedig nem fáradozik, hanem hisz abban, aki megigazítja az istentelent, annak a hite számít igazságnak.” (Róm 4,4-5) „Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk. Ha tehát már most megigazított minket az ő vére által, még inkább meg fog menteni minket a haragtól.” (Róm 5,8-9) „Mert ahogyan az egy ember engedetlensége által sokan lettek bűnösökké, úgy az egynek engedelmissége által is sokan lettek igazakká. A törvény pedig közbejött, hogy megnövekedjék a véték. De ahol megnövekedett a bűn, ott még bőségesebben kiáradt a kegyelem; hogy amiképpen úrrá lett a bűn a halál által, úgy uralkodjék a kegyelem is az igazsággal az örök életre Jézus Krisztus, a mi Urunk által.” (Róm 5,19-21) Lásd még: Róm 6,23; 8,30-39; Gal 2,16.21; 3,6-14.18.29; 5,4.

Akkor hogy van ez? Szükség van szentségre ahhoz, hogy bemehessünk Isten országába, vagy ingyen, cselekedetek nélkül, Krisztus érdeméért van üdvösségünk?

A dilemmát Pál központi teológiai koncepciója – a „Krisztusban” létel fogalma – oldja fel. Ha jól számolom, Pál az efézusi levél első tizenhárom versében nem kevesebb, mint tizenegy alkalommal utal valamilyen formában arra, hogy a megváltásunk Krisztusban van. Régi dogmatikák ezt nevezték a Krisztussal való „misztikus unió” tanának. Isten összekapcsolt bennünket Krisztussal, valamilyen titokzatos módon tehát „Krisztusban” vagyunk. Ebből Pál szerint két dolog is következik. Először az, hogy aki Krisztusban van, arra Isten úgy tekint, hogy meghalt vele együtt a kereszten, elszenvedve bűnei büntetését (Róm 6,6-8). Megigazult a bűntől, átment az ítéleten. „Nincs tehát most már semmiféle kárhóztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak” (Róm 8,1). A másik dolog, ami a Krisztussal való egyesülésből származik az, hogy Krisztus Lelke belülről is átformálja azt, aki Krisztusban van: „mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől. Amire ugyanis képtelen volt a törvény, mert erőtlen volt a test miatt, azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt tulajdon Fiát küldte el a bűnös testhez hasonló formában, és kárhóztatra ítélte a bűnt a testben, hogy a törvény követelése teljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint. (Róm 8,2-4)

A keresztségünk a Krisztussal való lelki egyesülésünk jelképe: kifejezi mind megigazulásunkat, mind elköteleződésünket egy új élet iránt. Pál a kettő közötti kapcsolatot magyarázza el a Római levél 6. részében: „Mit mondjunk tehát? Maradjunk a bűnben, hogy megnövekedjék a kegyelem? Szó sincs róla! Akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még benne? Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az ő halálába kereszteltettünk? A keresztség által ugyanis eltemettettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk.” (Róm 6,1-4)

Aki Krisztusban van, az Krisztus igazságát kapta. Aki Krisztusban van, azt Krisztus belülről átformálja. Mindkettő igaz Krisztusban. Az Isten országába csakis Krisztus érdeméért mehetünk be, de aki belülről, életszentség tekintetében nem változik meg, az arról tesz bizonyosságot, hogy valójában nem egyesült Krisztussal, tehát Krisztus külső igazsága sem az övé. Nem a szent életünk, hanem Krisztus igazsága miatt mehetünk be Isten országába. De szent élet nélkül egyikünk sem mehet be Isten országába, mert aki Krisztussal meghalt a bűnnek, az nem élhet már a bűnben. Aki Krisztusban van, azt Krisztus Lelke fokozatosan át is formálja. Továbbra sem új jellemünk lesz Isten előtti megigazulásunk alapja, de megváltozott jellemünk a Krisztussal való egyesülésének bizonyítéka lesz. Szükség van szentségre ahhoz, hogy bemehessünk majd Isten országába, de nem ez a szentség az alapja a befogadtatásunknak. Nem kell méricskélünk tehát a szentségünket, hogy vajon elég jók vagyunk-e már ahhoz, hogy Isten elfogadjon, hiszen nem a szentségünk miatt igazít meg bennünket. Már most hálásak lehetünk azért, hogy Isten Krisztusban elfogadott bennünket, ez a hála a legjobb motiváció

arra, hogy a szent életre törekedjünk. Ha ezt tesszük, tudhatjuk, hogy valóban Krisztusban vagyunk. Ha viszont nem törekszünk a szent életre, jogos a kérdés: vajon van-e közünk Krisztushoz?